

גה א ב ג מיי פ"ב
מהלכות מוקי ממון
הכלה יב סמג ע"פ סו
טוש"ע ח"מ סמ"ג מי סע"ק
טו:
גב ד מיי שם הל' יא
וגרסאם לה"ק כמו
שכתוב ב"ש שפנינו וע"פ
נמ"מ טוש"ע שם סע"ק
יא:
ס ה מיי שם טור ש"ע
שם סע"ק יב:
סא ז מיי שם הלכה יג
טוש"ע שם סע"ק טז
וע"פ ב"ב"ה:
סב ה מיי שם הל' יד
טוש"ע שם סע"ק ח
וע"פ ב"ב"ה:
סג ט מיי שם הלכה ז
טוש"ע שם סע"ק סה:
סד י מיי פ"ו מהלכות
גדרים הלכה ד סמג
לא"ן נכח טוש"ע י"ד ס"י
סה ב ל מ ג מיי פ"ה
מהלכות מוכרה הלכה
ט סמג ע"פ פ"ו טוש"ע
ח"מ ס"י ק"ב סע"ק ב:

שלא היה בו הבל למיתה. שהיה רחבו יותר מעמקו:
אי בהבלא מ"ית. הרבה הוא מימה דנהי דמיעט הכלל מכל מקום
אם לא להרכיב לא היה נופל: **השותפין** שנדרו הנאה
זה מזה אסורים איבנם בחצר. צנדרים (דף מו): מפרש בין יש
זה דין חלוקה וצין אין זה דין
חלוקה אסורים ואע"פ שאין יכול
למחות ליכנס כשאין צו דין חלוקה
מ"מ יכול לאסור עליו מידי דהוי
אמשכיר בית לחצירו שיכול המשכיר
להקדיש כדאיתא צממכת ערכין
צ"פ האומר משקלי (דף כה. טס)
אע"פ שאין יכול למחות צד השוכר
שלא ליכנס ו"מ ומ"ש מצ"ח דלמי
ושקיל אפי' הקדיש שדהו אלא משום
כ"ו (טס דף גג.) ו"ל דשאני צ"ח
דגוף הקרקע יולא מתמת יד המקדיש
אבל גצי שוכר לעולם אין גוף
הקרקע יולא מתמת יד המשכיר:
זה נכנס בתוך ש"ו. השתא משמע
לדריסת הרגל אסור צמודר
הנאה ואפילו ר"א צן יעקב לא שרי
אלא שותפין משום דצטלו נכנס אבל
צלא שותפים מודה לאסור דקפדי
לדריסת רגל כמשמע בסוף חזקת
הצמים (צ"ב דף טו: טס) וקשה
דצ"ק דמגילה (דף ט. טס) תנן
אין צין המודר הנאה מחצירו למודר
ממנו מאכל אלא דריסת רגל וכלים
שאר עושין צהן אוכל נפש ופריך
צגמרא דריסת הרגל הא לא קפדי
ומאי קפדין הא משמע הכא דקפדי
ומפרש ר"ת דהכי פריך התם דע"כ
צדריסת הרגל דלא קפדי כמו צצקעה
מייירי דאי צהיא דקפדי כגון
צחצר א"כ אפי' נודר הימנו מאכל
יהא אסור כיון דקפדי א"כ כיון
צו משכירין ומניח צנדרים צ"פ אין
צין המודר (דף גג.) וכל דבר
שאין עושה צו אוכל נפש מקום
שמשכירין כיון צו אסור וכיון דלא
קפדי אמאי אסור והוא הדין דהוא
מנ"י (א) למימר כלים הא לא קפדי:
כיון

לימא הא. דקמני חייבין רצי היא דאמר לעיל [ע"א] גבי חופר צור תשעה
הואיל ועצד צו שיעור נזקין דהוי שותף צנזקין והכא דעצדי
קמאי שיעור מימה הוו כולם שותפין צתשלומי מימה: **והא**
דקמני אחרון חייב וראשון פטור: **רצנן**. דלדייקי [ע"א] איש"י אחד ולא
שנים: **אפילו רצנן מודו**. דכי כתיב
מיעוטא אחרון צור ט' כתיב ליתא
לחייבה מן והמת יהיה לו (א) הא
מסקנא דמילתא מן והמת יהיה לו
נפקא לן דההוא דעצד שיעור מימה
מחייב ומיהו כולה מילתא לא מצינו
למילף מינה דעיקר קרא לכדבצא
אמא: **שלא היה צו הצל למיטה**.
שהיתה רחבה הרבה מש"ה פטור אף
צנזקין כדאמרין איש אחד ולא שנים
דהוי ליה כחופר צור ט' וצא אחר
והשלמנה לעשרה: **הא והא רצי**.
דאילו רצנן כי היכי דפטרי חופר
ט' מנזקין פטרי נמי הכא לקמאי:
כגון שלא היה צו הצל לא למיטה
ולא לנזקין. הלכך ראשון פטור אף
צנזקין ואליבא דרבי דאמר [ג:] להצלו
ולא לחצבו ואליבא דרבי אנטרין
לשניי שלא היה צו הצל אפי' לנזקין
דאילו היה צו הצל לנזקין הו ראשון
שותף לנזקין ולשמואל דאמר [ט:] אף
על החצבה חייבה תורה מוקי לה
צמלא כפוגות צקרקעותיו דאין כאן
חצב: **צאנו למחלוקת רצי ורצנן**.
לרצנן אחרון חייב צין לנזקין צין
למימה לרצי אחר אחרון למימה אחר
שניהן לנזקין: **פשיטא**. מה לי הוסף
למטה מה לי הוסף למעלה: **מחו**
דסימא. צין לרצי צין לרצנן אחרון
פטור דלאו הצלא דידיה קטליה:
טס טפח. החופר צור ט' ואחר
השלמנו לעשרה וחזר אחרון וסתם
ומילא עפר אותו טפח שהוסף:
טס. סתם צלשון ארמי. [סתמוס]
טמונון פלשתאי (בבב"ש טו): **מאי**
דעצד שקליה. וראשון חייב צנזקין:
קמה ליה צרשוסיה. והוא ליה השמא
צור תשעה דאחרון וחייב מימא
צנזקין: מיא מוסיק הצלא: **הרכיבה**.
אחד חופר צור י' וצא חצירו והרכיב
פיו: **הרי מיעט הצלא**. ומצא לו
צרכה: **הרי קירב הויקא**. שמיעט
מקום מעמד רגלים ושמא לא היה
הולך השור על מקום פי הצור
צבתמילה: **וראשון מאימא מיפטר**.
דניטעון על השני היתה השמירה
דפשיטא לן דהני עבר דקמני מתני'
נשתמש קאמר דאי כדקמני מתני'
שעצרו עליו שניהן זה אחר זה אמאי
ראשון פטור הרי גם הוא פשע:
דליו. כסוי הצור לכסותו שהראשון
פתחו ודלה וצא שני ומצאו ומסר לו
ראשון את כסוי הצור: **והאי מדידיה**
קממלא. ולא הו ליה שני שואל על
חלקו של ראשון שיהא כולו מוטל עליו
לשומרו הלכך אם הויק שניהם חייבין
אבל מסר לו את הדלי נעשה זה
שומר שקיבל עליו לכסותו: **לחצר**.
של שניהן: **לסוד שלו**. כל היכא
דע"ל יכול לומר זה חלקי
שאני צורר ומיהו ליה צרכיה:
ליקנייה צחוקא. משנשתמש צו שהרי
קרקע נקנית צכסף צצטר וצחוקה:
צעי למימר ליה לך חזק וקני כו':
משכוכית

(א) צהלא"ש למא מלת
מרייהו, (ב) ע"פ צכפר
מ"ח, (ג) צילה לט: צכריס
מה: צ"ב מ., (ד) [שמות
כא], (ה) [שם], (ו) [קידושין
כו.], (ז) [ד"ה רבינא],
(ח) [ד"ה דרסמא].

הגהות הב"ח

(א) תוב"ד"ה זה וכו'
וה"ה דה"מ למיפוך
כלים:

מוסף רש"י

השותפין שנדרו הנאה
זה מזה אסורין ליכנס
להצד. כתנן של שניהן
דכל חד אסור צצריסת
הרגל של חצירו, וקא סבר
אין צכריה, דלמור הא
לחלק חצירו ע"ל והאי
לחלק חצירו ע"ל (צנדרים
טו). של זמן שלא חלקו
את הפטר נכנס כל אחד
בחלק חצירו וקא ליה צלא
יאל דצרו, שהרי נהנה
מחצירו שטומד צחצרו
(ושב"ס ב"ב טו).

רבינו חננאל

טס טפחו וסלק אבני
מחו. פי' טמם אותו טפח
צצרוות או באבנים.
ורבנן סברי אין ברייה.
ק"ל כרבנן. משימסור לו
דליו. פי' נטלא, וכאילו
נטלק הוא ממנו והעמידו
ברשותו, והוברר הדבר
משמסור לו הדלי שהבר
עומד ברשותו, ומשל
עצמו הוא דולה. פ"ח
צ"ל, והני שבעתתא
כולהו עבדין בהו לקולא
דק"ל ספק ממנא
לקולא.

לעולם צחוקא. לצד מסירת דליו צעי לחחוקי ציה ומיהו להכי מהני מסירה דאי צחוקא לחודה